

שבת

לומדים תורה ובכוח

שבת בצהריים
בא | 354
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידיכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר להל... המפקד שלי י'

אני רוצה לספר לכם על מפקד שלי.
היה לו תואר בעריכת דין בספרד. הוא סיים את התואר אפילו בהצטיינות. אבל כשהוא ראה יום אחד פיגוע בעיר שלו נגד יהודים, הוא הבין שצה"ל מגן על היהודים בכל העולם. הוא החליט לעזוב את הכל ולעלות לארץ ולהתגייס לצבא. כל המשפחה שלו שם, אבל הוא החליט לעלות.
הוא התגייס לצנחנים לשלוש שנים, יצא למכ"ים. הוא עשה כבר עליה לארץ ומתכוון להשתקע פה.
אנחנו מחלקת ביינישים, והוא מדבר איתנו תמיד על יהדות ועל אידיאלים. המשפחה שלו שומרי שבת, אבל מסורתיים. הוא עובר קורס נתיב (שמלמד יהדות לחיילים שרוצים להתגייס). הוא עכשיו בלי כיפה, וכשתראו אותו ברחוב, לא תחשבו... אבל כמו איך שזה נראה, מחכה לו עתיד גדול. הוא הולך להיות דתי חזק.
תמיד במסעות, ברגעים הקשים, תמיד דחף. היה לו יותר כח מנטלי מכולם. בשבוע מלחמה מחלקים את הציווד בין החברים, ותמיד הוא לקח על עצמו יותר: "תקשיב לי טוב, אני יודע, גם אני אכלתי את כל השטויות האלה. אני עברתי את זה, גם אם תעברו את זה, העיקר תחייכו".
גם אחרי שאסיים את הצבא אחשוב עליו.

תארו לעצמכם ששכר שלכם מטייל עם הכלב בשבת. אתם שמעתם שבעלי חיים מוקצה בשבת, ואתם מתלבטים אם לומר לו: "אז מה עושים? מהלכות מוקצה - ?"

"מוקצה מחמת גופו" הוא דבר שאינו אוכל, אינו כלי, ולא ייחדו אותו לשימוש כלשהו המותר בשבת.
מוקצה מחמת גופו שהחליט במחשבתו לפני שבת להשתמש בו לשימוש מותר בשבת, מותר לטלטלו. אם רגילים להשתמש בו לשימוש זה וכגון למנוע באבן מדלת להיסגר, די בהחלטה להשתמש בו לכך שבת אחת. אם לא רגילים, יש להחליט להשתמש בו לכך תמיד.
כשמועילה מחשבה להשתמש שבת אחת, גם אם השתמש בו פעם אחת לפני שבת, פקע שם מוקצה, אף אם לא התכוון לייחדו לשימוש.
בעלי חיים הינם מוקצה מחמת גופו, ואסור לטלטלם. בחיות מחמד יש מחלוקת (האגרות משה, הרב אורבך והפניני הלכה מקלים, וילקוט יוסף ועוד מחמירים).
מי שמגדל כלב וצריך לצאת איתו לטיול מדי יום, לכל הדעות מותר לו למשוך אותו ברצועה, ואין זה נחשב לטלטול מוקצה.

לשמור ולעשות

והפשיטתו? www.shabatz.022.co.il

חיוניו של שבת

בא להם
אטאבאס. אטאבאס רגיל. נסיכה רגילה. מה כבר יכולו לקרוא? אלפי נסיכה היו לפניו, וזה כמה אלפים יפיו אחריה.
ובאמא לא קרה בה כאם. אבל הנסיכה חזרה, קרה: ישבנו מאחורה - כמה חניכים מהשטט שפדרכה, ואני אידניו ישבו שני חיונים. האטאבאס היה... מופלג צולא מיוף. היו כאלה שישבו במעבר. אבל אנחנו חינו ראלונים והכנו ישר ישר חד הסוף.
אחרי שהאטאבאס הגמאל, חלה גם אחרי. הוא היה איגרו בירושלים, אבל חלה האטאבאס מאחורה. אחרי הגחיל אהקדם לאיסו אהברנו, אבל אהבור דרך אנשים זה לא גמיד קל.
כאנו דיברנו בינינו על הפשענה על חמנה שפיהג אמורה אהקיים אמורה. באמצע דיבור קאטי אל אחרי חמדה מעבר. חמיה סימן או ליבוא אינו. לא שיש מקום לשה. אבל דיברתי חמדה איד החברים שר מאשר חמדה אד באמצע האטאבאס.
אחרי נשאר חמדה. הוא הסגל בפלאפון שלו, הרים מט אינו וחייך. אחר כך כג משל ופסגל שוב. "מסכן", קרא איגמר, אגב בפלאפון שלו משל. אחרי הרים שוב אג בפלאפון, והליב לו.

"אגב כל פסמן חלה אחרי", אמר איגמר, "אני חלה מה שנראה לי נכון. ואלה, אני דווקא מקבל מה חמיה אמר מקדם", אמרתי.
"אגבא, סימני ביד אאורי. חינויים שלו היו בפלאפון. הוא לא ראה אגל. "דארי, חלה אגל! מה משנה אכא אם הוא פה או שם?" שאל חמיה. "סג, מה הוא נשאר שם?" אמר איגמר, אגב אגל אהבא.
אחרי הגחיל אהקדם אנהק. "גלדו, זה באמא נראה אכא מודק אהקים אנשים רק כדי אהלי אהפיה חם החברים שר?" חכרי. "ימה אה? שניה יכא, אגל או אהבור". "אחרי וכיח".
אחרי נגד חמדה, מביט אינו, מחייך בהפחדה חלה שני ניפוי ידיים חתבניום של איגמר חמיה, והוא ביקש מהאנשים אגל אהבור.
אחרי מסך מושך, אחרי שוב היה איגל. "אגב חלה שזה מודק אהפיה אנשים כדי אהלי אהפיה איד החברים שר?" שאל אגל. "אזא אהפיה, אבל יגד נראה לי שאי", אמר אחרי.
"אכ אמה חליג אג זה?"
למה חלה, שמריהו.
חלה איגמר פנחס, חמיה, חמיה מקדם ופטיאן.

בצאתי לקראתך

הלכתי השבוע לקנות בשוק. חיפשתי תעודת כשרות, והמוכר ראה אותי מסתכל ואמר לי: "כבוד הרב, הכל כשר". "כן, אבל אני צריך לראות תעודה". "אתה לא סומך עליי?" "סומך, אבל אני לא יכול לקנות כשאין תעודה". "אני אין לי כיפה, אבל אל תראה אותי ככה, כבוד הרב", הוא אמר לי, "הנכד שלי יהיה רב"...

עליית הדורות... מה אמרת לו?

יותר הקשבתי... הוא סיפר לי על הבן שלו שחזר מעצמו בתשובה ועל הנכד שלומד בישיבה... היה נשמע שהוא מאוד מעריך את הבן והנכד. שאלתי אותו: "אם הנכד שלך יהיה רב, אז גם בך יש את זה. אולי גם אתה תהיה רב?" הוא צחק: "בגיל שלי?" "טוב, אז לפחות תחזור כמו הבן". "נראה", הוא אמר, "אז אתה קונה או לא?" "לא". "לא חוזר!" הוא הכריז וצחק...
למה סיפרתי לך את זה? אה, תמשיך בבקשה את המשפט: "ברוך אתה ה', אלוקינו..."

"...מלך העולם, בורא פרי העץ."

בריא: אבל התכוונתי לברכה אחרת. בתחילת תפילת לחש, אחרי "ברוך אתה ה' אלוקינו", אין "מלך העולם" אלא "ואלוקי אבותינו".
"סבא שלנו היה רב".

"זכות אבות" זה לא שאנו מקבלים מתנות כי אנחנו הילדים של מי שה' אהב. אנחנו גם הבנים של ה'! אלא מכיוון שאנו בניהם, משהו מהם בתוכנו. די.אן.איי אלוקי. יש בנו אברהמיות, יצחקיות ויעקביות. כל אחד מהם הנכיה בחיינו ובמעשיו דרך הופעה אחת של ה' בעולם - חסד, דין ורחמים, וגם בתוכנו יש נטיות לפעול במידות הללו, ואנו מבקשים מה' שייתן לנו לעשות זאת.

אבל מעבר לזכות אבות, אני חושב שאנו מזכירים את האבות ולא את זה שה' הוא מלך העולם כי תפילת לחש היא לא מצד שאנחנו חלק מהעולם (אף על פי שיש מימד כזה) אלא שאנו חלק מעם ישראל, עם אברהם יצחק ויעקב. יש פה מפגש אישי של עם ה' עם אלוקיו. גם בברכות אחרות בתפילת לחש, למרות שהחזון שלנו הוא גאולת כל העולם, אנחנו אומרים "גואל ישראל". וברפואה, "רופא חולי עמו ישראל" - ומה עם החולים הטאיוואנים?! אלא תפילת לחש מכוונת למקום פנימי, שבו יש רק דוד ורעיה. כשהלב יתרפא, גם שאר הגוף יחלים, אבל לפעמים צריך לגעת בשורש ולא בענפים.

שעת סיפור

הקצין האמריקאי הבכיר ביותר שנפל בשבי במלחמת ווייטנאם ענה לשם אדמירל סטוקדייל. הוא עונה יותר מעשרים פעמים במהלך שמונה שנות שביו, וקבע כללים שיעזרו לאנשים בשבי להתמודד עם מצבם, תוך שהוא מפתח שפת סתר וקודים בין השבויים כדי לצמצם את תחושת הבידוד. בראיון שנערך עימו לאחר שיצא לחירות, חידד את שני היסודות שעזרו לו להתמודד עם מצבו. העקרון הראשון: להתייבב בכנות לנוכח העובדות המרות, ולא לשגות באשליות ש'הנה, מחר אשתחרר', משום שאם התרחיש החיובי והמנותק לא מתרחש, האכזבה שוברת את הלב פעם אחר פעם. עידוד שגוי זה ליווה את השבויים שלא שרדו.

אז מהיכן מתעודדים? מהעקרון השני שנתן האדמירל: להאמין אמונה בלתי מעורערת שבסוף יגיע הנצחון. וכך הוא אמר: "מעולם לא פקפקתי בכך שלא זו בלבד שאשתחרר, אלא גם שאני אנצח בסופו של דבר, ואהפוך את ההתנסות הזאת לאירוע המעצב והמכריע ביותר בחיי - דבר שכאשר אני משקיף עליו לאחור, אינני מוכן לוותר עליו".

(ע"פ הספר 'מטוב למצוין')

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לגאולה שלמה ברחמים לעמ"י, בכלל ובפרטים

קורא קבוע

איך יוצאים מפה?

הם רק מנצלים את הפלטפורמה שנתנו להם. בפרשה ישראל יוצאים ממצרים. לא "יצאו". יוצאים. עד היום. גם היום יש לנו מיצרים שצריך לצאת מהם למרחב החירותי - ברמה האישית והלאומית: תחושת מחויבות לא נכונה, התמכרויות שונות ומעשים מזיקים. אז מה צריך לעשות כדי לצאת משם?

מצרים לא היתה רק מקום גיאוגרפי, אלא גם מקום רוחני ונפשי. ממקום כזה לא יוצאים רק בצעדים שעושה מנהיג העם לבדו. העם כולו היה צריך לעשות מסע פנימי כדי לטפס ולצאת משם (אפילו בלי להתייחס לתהליך ההכנה לקבלת התורה בהר סיני).

נתבונן במה שעשו ישראל בדרך אל החופש.

המעשה הראשון שעושים עם ישראל נמצא בפרשת שמות. לאחר ההשתקעות במצרים וההיאחזות בה, ה' מקשה עליהם דרך ידם הכבדה של המצרים, עד שהלחץ מוציא מהם אנחה וזעקה לה' - הודאה שהמצב לא טוב, ופניה למי שמסובב הכל ויכול לשנות הכל.

השלב הבא: משה רבנו מגיע ומבשר לעם שה' נגלה אליו ואמר לו שהוא זוכר אותם ודואג להוציאם משם לארץ זבת חלב ודבש.

מה עושה העם? מאמין למשה שה' נגלה אליו, ומודה לה' שגואל אותם. לא רק אמונה בה' שיכול להוציאם מצרפת, אלא גם יכולת לתת אמון בשליחים שהוא שולח ולהודות על הטובה.

בפרשה שלנו מגיעה הישורת האחרונה: עם ישראל, עבדים נרצעים, מקבלים הוראה "לשאלו" - לבקש ממצרים תכשיטים. בקשה זו הפנימה שאכן יוצאים ממצרים. עבד מושפל לא חושב על תכשיטים. אבל באמת, הם לא עבדים, הם בניו של המלך. ולבן המלך ראוי שיהיו תכשיטים יקרים. וההכרה במי שהם נתנה להם לפעול ולהוציא את זה לפועל.

והפעולה שהשלימה את הסיפור היתה קרבן הפסח. הם נדרשו לאזור כח פנימי אדיר, ובעוז ובגבורה לקנות את אלהי מצרים, לקשור אותו בבזיון לרגל המיטה, לשחוט אותו, לצלות אותו כך שהריח יתפשט ולאכול אותו.

בכך, בני המלך התנתקו ובטלו את העבודה הזרה לה עבדו, ובנוסף להתגברות על כח המשיכה לאלהי המצרים, גם התגברו על הפחד ממצרים, ולעשות מעשה פיזי של חוסר כניעה.

אגב, יש קשר בין השניים: הכניעה של ישראל נבעה מהתחברותם לאלילי מצרים. הדבק בה' בכל נפשו לא יכול להשתעבד לאחרים.

וכשמתנתקים מההתחברות השלילית ומהכניעה, משתחררים. היכולת המצרית לשעבד תלויה בכניעה פנימית מצד ישראל. מי שלא נלחץ, אי אפשר ללחוץ עליו. כשישראל והעם כולו, וכל אחד מבניו זוכרים מי הם ולא מכניעים את עצמם, אף אחד לא יוכל לכופף להם את הראש.

המשב"צת:

כתיבה ועריכה: חיים ברנשון.
עיצוב גרפי: עיטור - סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmaroo@gmail.com
www.shabat.022.co.il

יש לך חלום, הפוך אותו למציאות.

מוצאי שב"צ

